УДК 821.133.1-343-93
П27

Серія «Світ чарівних казок»

Перекладено за виданням:

Les Contes des Fées de Ch. Perrault, Paris,
Théodore Lefèvre et Émile Guérin (1902)

Переклад з французької *Мії Марченко*
Під редакцією *Тані Стус*
Завдання для роздумів підготовлені дитячим психологом *Наталією Козар*

Автор ідеї та генеральний продюсер *Едуард Ахрамович*

Перро Ш.

П27 Кіт у чоботях : казка з доповненою реальністю / Ш. Перро ; пер. з фр. М. Марченко ; під ред. Т. Стус ; худож. М. Кошулінська. — Х. : Віват, 2020. — 40 с. : іл. (Серія «Світ чарівних казок», ISBN 978-617-7164-15-8).

ISBN 978-966-982-079-2

Найвідоміша казка про пухнастого домашнього улюбленця. Завдяки винахідливості й завзятості Кіт, що вміє розмовляти та носить чоботи, допомагає своєму господарю не лише позбутися злиднів, а й знайти своє кохання та отримати півкоролівства.

УДК 821.133.1-343-93

ISBN 978-617-7164-15-8 (серія)
ISBN 978-966-982-079-2

© Марченко М., переклад, 2018
© Кошулінська М., ілюстрації, 2018
© Art Nation Corporation Ltd., 2018
© ТОВ «Видавництво "Віват"», 2020

Помер якось бідний мірошник і залишив трьом своїм синам у спадок усе своє добро. А було того добра небагато: млин, віслюк та кіт.

Сини швидко розділили спадок: не кликали ні нотаріуса, ні судового виконавця. Цих тільки поклич – за послуги довелося б заплатити всією мізерною мірошниковою спадщиною.

Старший брат отримав млин, середульший – віслюка, а молодший – кота. Та й по всьому.

Засмутився молодший брат. Не міг він вдовольнитися такою нікчемною часткою.

– Мої брати, – гірко тужив він, – об'єднаються, запряжуть вислюка до млина, зможуть чесно заробляти на життя. А мені лишається хіба що з'їсти того кота, пошити собі рукавиці з його шкурки та й умерти від голоду.

Кіт як почув ці слова, то й оком не змигнув. Натомість розважливо та з пошаною звернувся до господаря:

– Не тужіть, мій пане. Дайте мені лише торбу та дістаньте десь пару чобіт, щоб зручно було ходити по заростях. От скоро переконаєтеся, що вам дісталася не така вже й нікчемна частина спадку.

Хлопець спершу не дуже-то й повірив звіру. Проте згадалося йому, до яких хитрощів той удавався, ловлячи щурів та мишей. Бувало, чи за ноги себе підвісить та прикинеться мертвим, чи в борошні сховається. Отож вирішив не втрачати надії на порятунок від злиднів.

Кіт отримав те, про що просив. Він одразу рішуче взув чоботи, повісив на шию торбу зі шворкою, ухопився передніми лапами за зав'язки й почимчикував у ліс. Там водилося багато диких кролів.

ЗОБРАЖЕННЯ ОЖИВАЄ З WOWBOX AR